

Ævintýri sjómannsins

Ísólfrur Pálsson

Ísólfrur Pálsson, 1910

Moderato

1. Á strönd - u ung - ur stóð ég og starð - i út á haf og
En þang - að var mín þrá - in að þrosk - a mann - a sið og

há - a sal - i hlóð ég, það hug - a byr - inn gaf. En hratt þá rann, um
spek - in ei, né spá - in, var spurð hvað tæk - i við.

hrönn - a bjart - a, hröð - um byr - i, skeið. Ég skild - i þá að hug - að hjart - a

held - ur sín - a leið. rit. p rit.

ÆVINTÝRI SJÓMANNSINS

Á ströndu ungur stóð ég
og starði út á haf
og háa sali hlóð ég,
það huga byrinn gaf.
En þangað var mín þráin
að þroska manna sið
og spekin ei, né spáin,
var spurð hvað tæki við.
En hratt þá rann, um hrönnu bjarta,
hröðum byri, skeið.
Ég skildi þá að hugað hjarta
heldur sína leið.

Í vafa þá ei stóð ég
og virti lítils orð.
Í stað ei lengur stóð ég
en stiklaði um borð.
Í reiða hæsta ráin
var reist, er vindur blés.
Úr slögum leyst var sláin
og slökuð út til hlés.
Með þungan farm og þöndum voðum
þá var lagt í haf
og gnoðin rann á báru boðum.
Byrinn nægan gaf.

(2/8)